

HAYAT DEDIĐİN...
GİZLİ BİR HAZİNE

—
SANİYE BENCİK KANGAL

KRONİK KİTAP: 486

Çocuk Kitaplığı: 26

YAYIN YÖNETMENİ

Olcay Mağden

EDİTÖR

Merve Akıncı Almaz

Dilhan Hız

SON OKUMA

Armağan Tuna

RESİMLEYEN

Bâlâ Erfidan

KAPAK & SAYFA TASARIMI

Sefer Koçan

1. Baskı, Mart 2024, İstanbul

ISBN

978-625-6774-52-0

KRONİK KİTAP

Şakayıklı Sk. №8, Levent

İstanbul - 34330 - Türkiye

Telefon: (0212) 243 13 23

Faks: (0212) 243 13 28

kronik@kronikkitap.com

Kültür Bakanlığı Yayıncılık

Sertifika No: 49639

www.kronikkitap.com

   kronikcocuk_

BASKI VE CİLT

Optimum Basım

Tevfikbey Mah. Dr. Ali Demir Cad. No: 51/1

34295 K. Çekmece / İstanbul

Telefon: (0212) 463 71 25

Matbaa Sertifika No: 41707

YAYIN HAKLARI

Bu kitabın Türkiye'deki tüm yayın hakları Kronik Yayıncılık A.Ş.'ye aittir. Tanıtım amacıyla yapılacak kısa alıntılar dışında, hiçbir şekilde kopya edilemez, çoğaltılamaz, yayımlanamaz.

HAYAT DEDIĐİN...

GİZLİ BİR HAZINE

SANIYE BENCİK KANGAL

RESİMLEYEN: BÂLÂ ERFİDAN

Kronik
Çocuk

MUTLULUĞUN FOTOGRAFI

Duruuun! Bırakın diyorum!

“NEFEEES!”

Ne oluyor yahu? Deprem mi oluyor? Birden sarsılmaya başladım.

“Nefeees, uyan kızım, kâbus görüyorsun. Geçti yavrum, bitti, uyan.”

Acilen gözlerimi açmam gerekiyordu. Sahiden rüya mı görüyordum? Bir rüyanın içinde de uyanıyor olabilirdim. Ama bu lavanta kokusu rüya olamazdı. Çünkü lavanta annemin kırmızı çizgisi, imzasıdır. Tüm çamaşırlarımız lavanta kokar, evimizin taş zeminleri illaki

lavanta kokulu, organik yüzey temizleyicilerle temizlenir; annemin tüm parfümlerinde illa bir lavanta notası vardır; hatta evimizdeki lavanta yoğunluğu zaman zaman lavanta yağı ya da lavantalı tütsülerle de artırılır. Anlayacağınız, lavanta bizim evin olmazsa olmazıdır.

Bir keresinde fen bilgisi öğretmenimiz, çoğu insanın, rüyasında koku almadığını söylemişti. Biliminsanları kokuları zihinde canlandırmanın çok zor olduğunu düşünüyorlarmış. Keşke gelip benim beynimi de inceleseler, ne iyi olur.. Bütün bunları yapan beyin rüyada koku mu alamayacak? Alıyorum işte, bu kokuyu nerede olsam tanırım. Her yer buram buram lavanta kokuyor şu an.

"NEFEEES! NEFESS AÇ GÖZÜNÜ!"

Annemin sesi..

Deprem kaldığı yerden devam etmeye başladı. Sarsıldıkça sarsıldım!

"Yavrum, aç gözünü! Nefees, Nefesim!

Onur bir şey yap, uyanmıyor.. Allahım sen ak-
lıma mukayyet ol!"

Babamın sesini duydum:

"Nefes, uyan kızım. Kahvaltıda çikolata
dolgulu ve çikolata soslu kek var, aç gözü-
nü. Soğursa çikolatanın akışkanlığı kaybolur."

Aynı cümle içinde iki kez çikolata mı dendi? Hem de bu sarsıntıda?

Kendimi birden yataktan aşağı atıp yere kıvrıldım. Bacaklarımı karnıma çektim, kafamı da kollarımın arasına aldım. Önce depremin geçmesini bekleyecek, sonra da o çikolatalı keke kavuşacaktım.

YETİŞKİNLERİN POPÜLER CÜMLELERİ 1:

Telaşlı bir sesle, "Nefes, n'apıyosun kızım?" diyen annemin elini başımda hissettim.

"Depremden korunuyorum."

"Yavrum ne depremi? Deprem olmuyor ki?"

"Ama sarsılıyordum..."

Arkadan babamın kıkırtısını duydum.

"Ne âlem çocuksun Nefes. O deprem değildi, annen seni uyandırmaya çalışıyordu."

"7,8 şiddetinde mi uyandırmaya çalışıyordu?"

Annem burnundan aldığı derin nefesi ağızından usul usul bıraktı. "Senin yatağında Rihter ölçeği mi var yavrum? Sen bir türlü uyanmayınca ben de endişelendim, hafifçe dürttüm seni," dedi.

"Sen buna hafif mi diyorsun anne ya!" dememle annemin gözlerini üstüme devirdiğini fark etmem bir oldu. Şansımı fazla zorlamamam gerektiğini hemen anladım tabii. Gözlerimi açtım ve olduğum yere oturdum. Annem yanımda, dizlerinin üzerinde; babamsa onun tam arkasında duruyordu. Benden tam

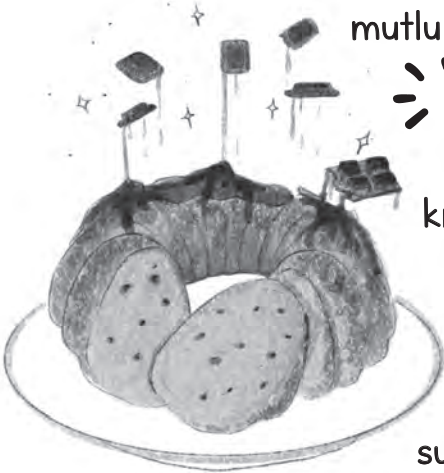
şu an endişenin resmini çizmemi isteseler ikisinin gözlerini çizerim. Gerçi resim konusunda çok yetenekli değilim. Bu nedenle fotoğrafını çekmemi isteseler daha iyi olur. Hoş, ben neden neden böyle şeyler istesinler ki? Herkes mutluluğun peşindeyken ben neden endişenin fotoğrafını çekeyim? Hem şimdi bırakalım fotoğrafı falan. Babam çikolatalı kek mi demişti?

Olduğum yerde doğruldum. Önce yanıma oturan anneme sınıksık sarıldım, sonra babam da bize katıldı. Üçümüz yatağımın yanında, yerde sarmaş dolaş oturuyorduk. İşte şimdi mutluluğun fotoğrafı olmuştuk.

⇒ "Çikolatalı kek mi?" ⇐

Annem ve babam keyifle kıkırdadı. Ardından annem:

"Sana da günaydın Nefes! Ödümü kopardın kızım, neden uyanmıyorsun?"

"Uyanmıyorum değil anne, uyanamıyorum. Her uyandığımda nerede olduğumu sorguluyorum. Gerçekten uyandım mı yoksa hâlâ rüyada mıyım diye düşünüyorum."

Babam biraz geri çekilerek saçlarımı okşamaya başladı. Annem de elimi tuttu ve yine gözlerine oturan endişe bulutuyla bana baktı. Sanırım yatağımın yanına kamp kurmuştuk. Kimsenin kalkmaya niyeti yoktu.

Babam, "Bugünü burada, tam da bu şekilde mi geçirsek?" derken annem, "Hadi hadi, kalkın. Önce bir güzel kahvaltımızı yapalım. Hem kek soğuyacak!" dedi.

"Gerçekten çikolatalı kek mi var?"

"Evet, sabah kalkıp senin için yaptım."

"Anne süpersin sen ya! Müthişsin, harikasin, çikolatadan tatlısın!"

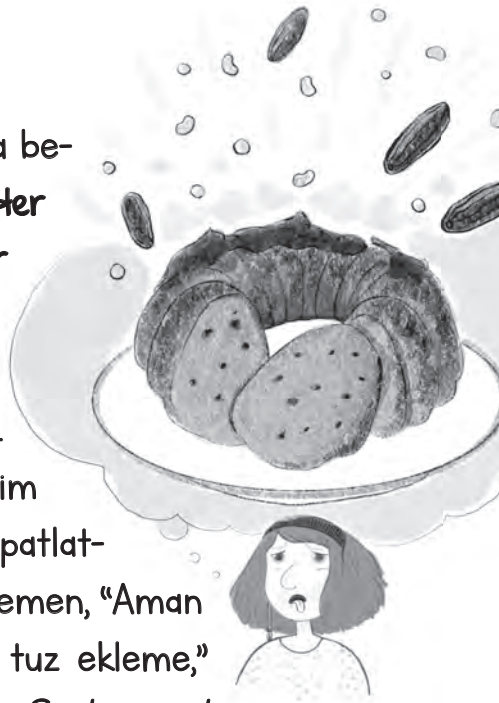
Annem gülümseyerek, "Hem de en sağlıklısından yaptım," dedi.

Okulda atıştırmalık niyetine çantama koyulan hurma topları bir anda hayallerimin üstüne yağdı.

"Nasıl sağlıklı?" dedim suratımı buruşturarak.

"Buğday unu yerine nohut ve fasulye unu; şeker yerine hurma; çikolata yerine de fındık ve kakao koydum."

Sizinkini bilmem ama benim annem böyledir. Her güzel şeyin içine illa bir tutam sağlık katmak zorunda hisseder kendini. Organik olacak ya.. Mesela bir film izleyelim desek ve ortaya mısır patlatma fikri atılsa annem hemen, "Aman Onur, sakın ha yağ ve tuz ekleme," der. Canımız tatlı çekse; *Şöyle güzel bir puding olsa*, diye düşünsek elinde hurmalarla çıkagelir. Cips ve yanında güzel bir sos düşeriz, yoğurt eşliğinde buruşmuş sebzeler getirir. Bizimki bu model yani...

Anlayacağınız; yine hayaller sufle, hayatlar aşure tadındaydı! Bari kahvaltıda basit ve mutlu bir tercih yapsaydık... Mesela ekmeğin üzerine çikolata kreması sürüp keyfimize baksaydık... Ne gerek vardı fasulyeler ve

nohutlardan un yapıp icat çıkarmaya? Onları da akşam yemeğinde turşuyla birlikte yedik. Ne işleri vardı kahvaltıda?

“Hadi kahvaltıya o zaman,” diyen annemin sesiyle yerden kalktık. Ben banyoya giderken onlar da mutfağa doğru yol aldılar.

Yüzümü bol suyla yıkayıp kendime geldikten sonra elime aldığım havlunun kenarındaki nakışa baktım. **“SEN VE BEN”** yazıyordu. Gülümsedim. Halbuki her sabah yüzümü silerken havluların kenarındaki yazı yüzümü çizdiği için sinir olan ben değil miyim? Yine yanağımı çizmesin diye havluyu yüzüme dikkatle götürdüm. Ohh, mis gibi lavanta kokuyordu. Şekersiz, glütensiz, organik, lavanta kokulu... Tam olarak ait olduğum yerdeydim.

Biz ailece hafta sonu kahvaltılarına bayılırız. Bayılırız diyorum ya, lafın gelişi filan değil. Mesela geçenlerde ailece anneanneme hafta

sonu kahvaltısına gitmiştik. Anneannem tatlıyı fazla kaçıırıp da şekerini tavan yapınca bir anda bayılıverdi. Oradan hooop, apar topar acile! Önce anneannemi acilde kaybettik, sonra biz zimbikiler beni hastanede kaybettiler. Ben o esnada, hastanenin bahçesinde ukala mı, tatlı mı olduğuna bir türlü karar veremediğim Arda'yla tanıştım. Sonuçta anneannem bulundu,

ben zaten kayıp bile değildim. Kısa

bir süreliğine olay yerinden ayrılmıştım, geri döndüm. Yani anlatacağınız, maceralı bir hafta sonu kahvaltısı olmuştu.

Bu olayın benim için en güzel yanı Arda oldu. Anneannem boşa demiyor, **“HER ŞERDE BİR HAYIR VARDIR YAVRUM,”** diye. Burada **“şer”**, anneannemin fazla şeker tüketimi nedeniyle hastaneye kaldırılması ve hasta-

nede kaybolması oluyor. Tamam tamam, benim de anneannemi aramak için hastanede kaybolduğumu düşünmeleri de “şer” olabilir. Ama asıl hayırlı kısma odaklanmak lazım ki bu da Arda'yla tanışmamız oldu. **Evet, biraz ukala bir çocuk ama çok akıllı.** Çözümleri hep cebinde taşıyor, **tıpkı babam gibi;** yani sakin ve çözüm odaklı.

O günden sonra hayır mı şer mi olduğuna karar veremediğim bir girişimim daha oldu. Arda'nın gittiği spor kulübünde *kickboks*'a başladım. Zaten bütün olay da buradan sonra koptu. Ne işim var benim *kickboks*'ta, değil mi? Git bale yap, piyano çal! Yook, olmaz, Arda gidiyor ya, illa ben de gideceğim! Arda'nın annesi Sinem Teyze'ye de, **"Ben Arda'nın kickbokstan arkadaşayım,"** demiştim; yalanım gerçeğe dönüştü. Ama o gerçeğin başıma can sıkıcı işler açacağını nereden bilebilirdim ki?